

Kun Kaisa-karhu söi kesän

Murruimurr täältä Ukselmapäältä!

Muistathan vielä minut,
Ukselmapään Elskan,
Urho Kekkonen kansallispuiston menninkäisen.



Asun Ukselmapään tunturilla,
liikun metsässä, jokien varsilla ja jängillä.
Erityisesti hilla-aikaan liikun jängillä...siis soilla.
Hilla-aika on nyt kyllä jo kaukana takana päin, kun on keskitalvi.
Tai voihan sen ajatella niinkin,
että hilla-aika on vasta edessäpäin,
koska nyt on talvi, tammikuu
ja uusi vuosi on vasta alkanut.

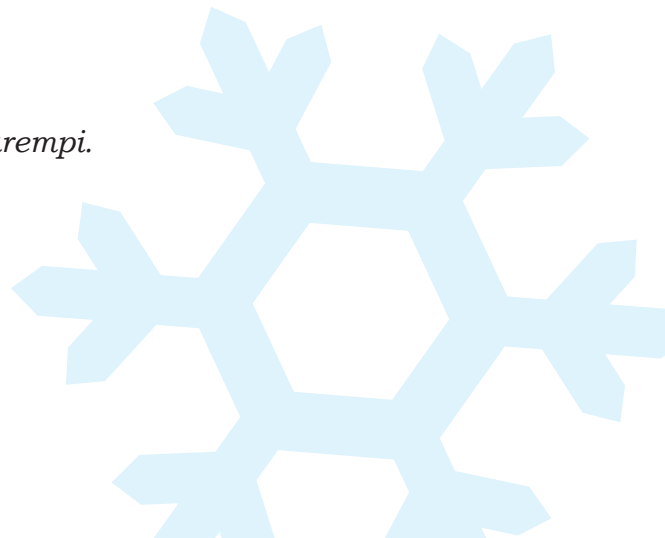
Olen kuullut muuten kerrottavan tarinaa,
että jos uudenvuodenyönä on paljon tähtiä taivaalla,
seuraavana kesänä tulee runsaasti hilloja.
Muistitko katsoa uudenvuodenyönä taivaalle?
Oliko siellä paljon tähtiä?
Vai oliko siellä ainoastaan ihmisten ampumia tähtiraketteja?

No,
joka tapauksessa minulle tuli hilloista ja hilla-ajasta mieleen ystäväni Kaisa-karhu.
Tapasin Kaisa-karhun viimeksi hilla-aikaan.
Tanka-aavassa hillastimme molemmat.
Siellä Kaisa-karhu kertoili minulle näin:

*”Kesällä löytyy monenlaisia herkkuja,
mutta hilla on kyllä parasta!
Hilloja imeskelen suuhuni suon mättäältä.
Hilla on mehevä ja mehukas ja maukas.
Syön vatsani täyteen.
Kaikki hillat menevät suoraan vatsaan ja sitä kautta turkin alle.
Kasvatan talvivarastoni turkin alle.
Sillä tavalla jaksan nukkua koko talven.
Minähän tosiaan nukun läpi talven.*

Mitä enemmän ravintoa on turkin alla, sitä parempi.

*Suurimmillani minä olen syksyllä,
kun olen syönyt koko kesän.*



Tai siis...

*en syö suuhuni kesää,
silloin kyllä aurinko polttelisi vatsassa
ja välillä ukkonen saisi aikaan vatsanväänneitä.*

*En syö suuhuni kesää
vaan tarkoitan,
että syön koko kesän ajan kaikenlaisia herkkuja mitä luonnosta löytyy.*

Syksyllä,

*kun ensilumi on satanut maahan,
kömmin pesään.*

*Pesän olen valmistanut itselleni mahdollisimman rauhalliseen ja syrjäiseen paikkaan.
Ruokahalukin on vähentynyt ja pikkuhiljaa loppunut kokonaan.*

Unet ovat makoisat.

Tammikuussa käännän kylkeä ja jatkan nukkumista.

*Unessa näen meheviä hilloja,
isoja muurahaispesiä ja pyöreitä paisteja
sekä suopursuja kukkimassa.”*

Ja niin Kaisa-karhu jatkoi hillojen imeskelyä.

Miksi minä,

Ukselmapään Elska,

kerron sinulle keskellä talvea Kaisa-karhusta?

Se johtuu siitä,

että katselin tähtitaivasta ja muistelin kesän hillajänkiä.

Hilloista taas muistui mieleeni Kaisa-karhu,

jonka tiedän juuri näihin aikoihin kääntävän kylkeä talvipesässään.

Elska

